

การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์: การศึกษาองค์ประกอบ
ของการจัดการเรียนการสอนและกระบวนการจัดการเรียนรู้ของคณะบางกอกชีตี้บัลเลต์
**Teaching and Learning Management for Developing Professional Skills of
Ballet Dancers: A Study of the Learning Process and Teaching and Learning
Conditions of Bangkok City Ballet**

ณัชพร ศรพสวรรณ์^{1*}, ธรากร จันทน์สาโร^{2**}, รักษาเมฆ^{3***}

Natchaporn Somrasawan^{1*}, Dharakorn Chandnasaro^{2**}, Ruksiney Acalasawamak^{3***}

¹ หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา(ศิลปะการแสดงศึกษา)

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยครินครินทร์วิโรฒ

114 ซอยสุขุมวิท 23 ถนนสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร 10110

¹ Master of Education Program in Art Education, Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

114 Sukhumvit 23, Bangkok, 10110, Thailand

^{2,3} สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยครินครินทร์วิโรฒ

114 ซอยสุขุมวิท 23 ถนนสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร 10110

^{2,3} Division of Dance, Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

114 Sukhumvit 23, Bangkok, 10110, Thailand

รับทบทวน: 2 มกราคม 2567

ปรับปรุงบทความ: 20 เมษายน 2567

ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 29 เมษายน 2567

* ผู้เขียนหลัก (นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา(ศิลปะการแสดงศึกษา))

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยครินครินทร์วิโรฒ)

อีเมล: pamnatchaporn@gmail.com

** อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรากร จันทน์สาโร คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยครินครินทร์วิโรฒ)

*** อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รักษาเมฆ คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยครินครินทร์วิโรฒ)

หมายเหตุ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของปริญญานิพนธ์เรื่อง การศึกษาการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้น

บัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกชีตี้บัลเลต์ หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา

(ศิลปะการแสดงศึกษา) คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยครินครินทร์วิโรฒ

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกชีตี้บัลเลต์ 2) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกชีตี้บัลเลต์ ใช้แนวคิดการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์ เป็นหลักในการศึกษา ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาข้อมูลจากเอกสารและการเก็บข้อมูลภาคสนาม ด้วยวิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์เชิงลึกโดยใช้คำถามแบบมีโครงสร้างชนิดปลายเปิดผู้ที่เกี่ยวข้องกับคณะบางกอกชีตี้บัลเลต์จำนวนทั้งหมด 16 คน ได้แก่ ผู้อำนวยการคณะบัลเลต์ จำนวน 1 คน ครุณ์สอนคณะบัลเลต์จำนวน 5 คน นักเต้นในคณะบัลเลต์จำนวน 11 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และสังเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า 1. องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ มีองค์ประกอบที่สำคัญ 6 ด้าน ที่มีผลต่อการจัดการเรียนรู้ได้แก่ 1) ด้านหลักสูตร 2) ด้านการเรียนการสอน 3) ด้านผู้สอน 4) ด้านผู้เรียน 5) ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน และ 6) ด้านการวัดและการประเมินผล 2. ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ พบร่วมกับ 6 ด้าน ได้แก่ 1) การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ 2) ด้านการจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกับผู้เรียน 3) การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน 4) การวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ 5) การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ 6) การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ และ 7) การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่

คำสำคัญ

การจัดการเรียนรู้ นักเต้นบัลเลต์ การเรียนรู้ผู้ใหญ่ มัลคัม โนลส์

Abstract

The purposes of this research article are 1) to study the components of teaching and learning to develop professional skills of domestic ballet dancers of Bangkok City Ballet 2) to analyze the process of organizing learning to develop professional skills of ballet dancers in the country. Domestic ballet dancer of Bangkok City Ballet Use the adult learning concept of Malcolm Knowles as the basis for education. Qualitative methodology By studying information from documents and collecting field data. by means of participatory observation In-depth interviews using structured questions with a total of 16 people involved with Bangkok City Ballet, including 1 ballet director, 5 ballet teachers, and troupe dancers. 11 ballets by purposive selection Then the information obtained is analyzed and synthesized. The results of the study found that 1. Components of teaching and learning to develop professional skills

of ballet dancers. There are 6 important components that affect learning management: 1) the curriculum, 2) the teaching and learning aspect, 3) the teacher, 4) the learner, 5) the teaching and learning atmosphere, and 6) the measurement aspect. and evaluation 2. Regarding the learning management process to develop professional skills of ballet dancers, it was found that there were steps including 1) creating a learning atmosphere that promotes learning 2) arranging a structure for joint planning with students. 3) analysis of student learning needs, 4) orientation of learning objectives, 5) design of learning experiences, 6) implementation of learning experiences, and 7) Evaluation and analysis of new learning needs.

Keywords

learning management, ballet dancers, adult learning, Malcolm Knowles

บทนำ

นักเต้นบัลเลต์อาชีพ (Professional Ballet Dancer) เป็นอาชีพหนึ่งที่ได้รับความฝึกอบรมและฝึก techniques ที่เหมาะสมเป็นเวลาหลายปีเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของบริษัทบัลเลต์มืออาชีพ (Gerald, 1998) การเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพต้องใช้ความพยายามอย่างมาก และต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนทักษะปฏิบัติการเต้น ความยืดหยุ่นของร่างกายและความแข็งแรง รวมถึงต้องดูแลรักษาสภาพร่างกายทั้งในเชิงกายภาพ จิตใจ และทักษะปฏิบัติให้ยาวนานที่สุด (Skwiot et al., 2021, 1-18) อีกทั้งนักเต้นที่ดีนั้นไม่ใช่แค่เพียงทักษะการเต้นที่ชำนาญ แต่ต้องมีส่วนประกอบอื่น เช่น มิวสิค มีความเข้าใจและวิจารณญาณ มีเหตุผล มีความมุ่งมั่นตั้งใจ มีความรักในงานที่ตนเองทำ คุณสมบัติเหล่านี้จะถูกปลูกฝังทั้งในชั้นเรียน ในการแสดง และในประสบการณ์การทำงาน กว่าที่นักเต้นแต่ละคนจะมีความรู้ความชำนาญนั้น ต้องผ่านการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ อดทนและถูกต้อง การฝึกฝนทบทวนทักษะด้วยการเข้าชั้นเรียนบ่อยๆ ต้องผ่านการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ การละเลยการเข้าชั้นเรียนจะทำให้ศักยภาพการเต้นลดลง และยังเป็นผลให้เกิดการบาดเจ็บของกล้ามเนื้อและข้อต่อต่างๆ (วัสดา ดี วัฒนสุวรรณ, 2549, 45) ซึ่งในต่างประเทศนักเต้นบัลเลต์อาชีพที่ทำงานในคณะบัลเลต์จะมีการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ จะเห็นได้ว่าอาชีพนักเต้นบัลเลต์นั้นเป็นอาชีพหนึ่งที่ต้องดำเนินการศึกษาเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง แม้จะเรียนจบหลักสูตรหรือปริญญาแล้วก็ตาม ถือเป็นการพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพในการประกอบอาชีพของตนเอง และยังส่งผลให้องค์กรและประเทศไทยได้พัฒนาตามไปอีกด้วย

คณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company: BCB) เป็นองค์กรหนึ่งที่ได้จัดการศึกษาขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะวิชาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทย โดยมีการจัดการเรียนการสอน ฝึกอบรมและพัฒนาฝีมืออย่างสม่ำเสมอ โดยสนับสนุนการทำงานและเรียนรู้ร่วมกับนักเต้น ครู อาจารย์ ที่มีเชื้อเสียงด้านบัลเลต์หรือนางรำศิลปะทั่วโลกจากหลายประเทศ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเต้นไทยได้ร่วมงานกับศิลปินต่างชาติ ได้เรียนรู้กระบวนการคิด การทำงาน การออกแบบท่าเต้น รวมไปถึงเทคนิคการเต้นใหม่ ๆ ผ่านการทำงานการ

แสดงต่าง ๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการต้นของในฐานะนักเต้น และยังสามารถเผยแพร่ความรู้และทักษะเหล่านั้นต่อนักเรียนหรือนักเต้นรุ่นต่อๆไปได้ (ไทยโพสต์, 2562) ทางคณะจะเปิดรับสมัครผู้ที่มีความสนใจและมีความสามารถด้านการเต้นบัลเลต์ ซึ่งไม่จำกัดพื้นฐานว่าจะจากหลักสูตรใด ระดับใด หรือสถาบันใด แค่เพียงมีความต้องการที่จะฝึกฝนพัฒนาตนของในฐานะนักเต้นและนักแสดง ซึ่งในประเทศไทยนั้นมีผู้เรียนที่จบหลักสูตรบัลเลต์ระดับอาชีพหลายต่อหลายคน หากแต่ในเมืองไทยนั้นยังไม่มีคณะบัลเลต์ระดับอาชีพที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนอย่างแท้จริง จึงเป็นผลให้การพัฒนาขีดความสามารถในอาชีพการเป็นนักแสดงต้องถูกตัดทอนลงไป (ภัชกรชา แก้วพโลย, 2559, 114-125) ทางคณะบางกอกจิตร์บัลเลต์จึงเป็นองค์กรหนึ่งที่เปิดโอกาสให้นักเต้น นักเรียน หรือผู้ที่ต้องการพัฒนาตนของในฐานะนักเต้นบัลเลต์ได้เข้ามาเรียนรู้ทางประสบการณ์ และพัฒนาตนของในระบบของคณะบัลเลต์แห่งเดียวในประเทศไทย ที่มีการจัดการอย่างมาตรฐานสากล มีระบบนักเต้นและชั้นเรียนบัลเลต์ พร้อมทั้งการซ้อมการแสดงประจำปีทุกปี เพื่อส่งเสริมและเปิดโอกาสด้านการแสดงให้กับนักบัลเลต์ชาวไทย (นนทพร ศรีสันติสุข, 2561, 2) ซึ่งจะเป็นประโยชน์และสามารถนำไปต่อยอดการทำงานในฐานะนักเต้นบัลเลต์และอาชีพอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น ครู อาจารย์ นักออกแบบท่าเต้น หรือนักแสดง ตั้งแต่ต่อตีต่องถึงปัจจุบัน มีผู้ที่ศึกษาหรือจบการศึกษาด้านบัลเลต์จากหลายสถาบันเข้ามาสมัครอย่างต่อเนื่อง มีนักเต้นบัลเลต์ที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับอย่างมากหลายท่านในประเทศไทยเข้าร่วมกับคณะบางกอกจิตร์บัลเลต์เป็นเวลานานหลายปี

เนื่องจากในประเทศไทยนั้นบัลเล็ต์แม่ว่าจะได้รับความสนใจและความนิยมมากขึ้น สังเกตได้จากการเกิดขึ้นของสถาบันสอนเต้นบัลเล็ต์หลายแห่ง และการจัดแข่งขันบัลเล็ต์ระดับประเทศไทยรายการ อีกทั้งมีการเรียนการสอนในทุกระดับจนถึงระดับอาชีพหรืออุดมศึกษาหลายสถาบัน แต่การนั่นการส่งเสริมและสนับสนุนต่อเนื่องเมื่อสำเร็จการศึกษาหรือการนำองค์ความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพและการพัฒนาอาชีพยังไม่ค่อยมีปรากฏให้เห็น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเก็บข้อมูลและวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเล็ตบางกอกซิตี้บัลเล็ต โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์มาเป็นหลักในการศึกษาข้อมูล เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนของทางคณะ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับวัยผู้ใหญ่ หรือวัยที่เริ่มทำงาน หรือทำงานแล้ว ซึ่งมีความสอดคล้องกับหลักการศึกษาผู้ใหญ่ (Andragogy) โดยผู้วิจัยจะนำหลัก “ศิลป์และศาสตร์ในการช่วยให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้” ที่กล่าวถึงในหลักการดังกล่าวมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับบุคคล องค์กร สถานศึกษาที่ต้องการจัดการเรียนรู้สำหรับพัฒนาศักยภาพของผู้ที่ประกอบอาชีพทางด้านบัลเล็ต ใช้เป็นข้อมูลเพื่อต่อยอดในการก่อตั้งและพัฒนาคณบัลเล็ตในประเทศไทยและเป็นแนวทางหรือต้นแบบการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอาชีพ การเปิดโอกาสและเป็นแหล่งเรียนรู้ในการทำงาน หาประสบการณ์เพื่อนำความรู้ไปต่อยอดและใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

- เพื่อศึกษาองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ของคณะบางกอกอชิตี้บัลเลต์
- เพื่อวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ของคณะบางกอกอชิตี้บัลเลต์

ทบทวนวรรณกรรม

ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ของมัลคัม โนลส์ (Andragogy Theory of Malcolm Knowles) M.S. (1980) กล่าวว่า การเรียนรู้ของผู้ใหญ่แตกต่างจากการเรียนรู้ของเด็ก เพราะผู้ใหญ่มีประสบการณ์มากกว่าเด็ก ดังนั้น การเรียนการสอนต้องยึดหลักให้ตอบสนองต่อธรรมชาติของผู้ใหญ่ นั่นคือต้องรู้หลักการศึกษาผู้ใหญ่ ซึ่งโนลส์ เรียกวิชาการศึกษาผู้ใหญ่นี้ว่า แอนดรากอจี (Andragogy) (สุวิจิดา จรุ่งเกียรติกุล, 2564) ประกอบด้วย

- มโนทัศน์ของผู้เรียน (Self-concept) ผู้ใหญ่จะมีลักษณะที่เติบโตทั้งด้านร่างกายและจิตใจ มีวุฒิภาวะสูง มโนทัศน์อ่อนน้อมจะพัฒนาจากการพึงพาผู้อื่นไปเป็นการขึ้นนำตัวเอง (Self Directedness) เพิ่มขึ้น เป็นตัวของตัวเอง วิธีจัดการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ตามหลักการข้อนี้ประกอบด้วย การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ การวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน การนำประสบการณ์การเรียนรู้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้

- ประสบการณ์ของผู้เรียน (Experience) ผู้ใหญ่มีวุฒิภาวะมากขึ้น มีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง ที่จะเป็นแหล่งทรัพยากรอัมมีค่าของการเรียนรู้ ผู้ใหญ่ส่วนใหญ่ประสบการณ์เพิ่มขึ้น เป็นการขยายฐานที่เชื่อมโยง กับประสบการณ์ใหม่ ประสบการณ์ของผู้เรียน (Experience) ประกอบด้วยความสำคัญของการนำประสบการณ์มาเป็นเทคนิคในการเรียนการสอน ความสำคัญของการนำประสบการณ์ไปปฏิบัติ และการเรียนรู้ ด้วยตนเองจากประสบการณ์ การเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่จึงควรเป็นแนวที่ใช้ประโยชน์จากประสบการณ์เดิม

- ความพร้อมที่จะเรียน (Readiness) ผู้ใหญ่มีความพร้อมที่จะเรียนเมื่อรู้สึกว่าสิ่งนั้น “จำเป็น” ต่อ บทบาทและสถานภาพทางสังคมของตน ปัจจัยที่ควรคำนึงถึงเกี่ยวกับการเสริมสร้างความพร้อมทางการเรียน ให้แก่ผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ ประกอบด้วย เวลาสำหรับการเรียนรู้และการจัดกลุ่มผู้เรียน

- ความมุ่งหมาย หรือแนวทางการเรียนรู้ (Orientation to Learning) ผู้ใหญ่จะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ มุ่งนำความรู้ไปใช้ทันที

ทฤษฎีแอนดรากอจี (Andragogy) ของมัลคัล โนลส์ เป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้ใหญ่ กล่าวคือผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อ ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ อย่างเต็มที่ และได้รับการชูใจให้อยากเรียน มองเห็นความสำคัญของเรื่องที่จะเรียน ซึ่งสนองต่อความต้องการของผู้เรียน และสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์ที่เขามี การจัดการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับปัญหาที่ผู้เรียนพบจริงในชีวิตประจำวัน โดยที่ผู้เรียนจะรู้วิธีแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่างๆ ได้ดี โนลส์ ได้เสนอแนะเกี่ยวกับ

กระบวนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ ประกอบด้วย กระบวนการเป็นลำดับขั้น (อ้างถึงใน นันทวัฒน์ ภัทรกรนันท์, 2557, 18-29) ดังนี้

1. การสร้างบรรยากาศเพื่อเตรียมความพร้อมของผู้เรียน ได้แก่ การจัดสถานที่วัสดุอุปกรณ์อำนวย ความสะดวก การประชาสัมพันธ์แก่ผู้สนใจและสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง
2. การจัดโครงสร้างองค์กรเพื่อการวางแผนการเรียนรู้ร่วมกัน โดยควรจัดให้ผู้เรียนได้ร่วมคิดร่วมวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตั้งแต่จุดเริ่มต้น ใช้เทคนิคการอภิปรายกลุ่ม การเสริมสร้างสัมพันธภาพภายในกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น
3. การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนโดยการประเมินสมรรถนะที่พึงประสงค์ ซึ่งมีความสำคัญ จำเป็นและยังขาดอยู่ในระยะนี้ จะเป็นการทำให้ผู้เรียนยอมรับและตระหนักรถึงความต้องการนั้นได้
4. การกำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้ผู้เรียนกำหนด และตัดสินทิศทาง ของการเรียนรู้ทั้งหมด ผู้สอนมีหน้าที่เพียงแค่อำนวยความสะดวก เสนอแนะ และร่วมวางแผน การกำหนดวัตถุประสงค์เป็นวิธีการทางจิตวิทยาที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และจะต้องระบุประเภทของพฤติกรรม รวมถึงเนื้อหาและขอบข่ายพัฒนามนุษya ด้วย
5. การจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการนำหลักการสอนผู้ใหญ่มาเป็นแนวทางในการ จัดการทำแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งหมายถึงการจัดระเบียบเนื้อหาของหน่วยการเรียนการสอน เสนอแนะ กระบวนการและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวคิดและเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของ ผู้ใหญ่
6. การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ขึ้นอยู่กับการเลือกใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รวมถึงการ ใช้สื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นอย่างไร เพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละ หน่วยการเรียนในกระบวนการนี้ ผู้สอนจึงมีบทบาทเป็นทั้งนักเทคนิคและผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่จะแนะนำ เนื้อหาและสื่อประกอบการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนมีความต้องการและเป็นผู้ที่คอยเชื่อมโยงความรู้ระหว่างหน่วย การเรียนอีกด้วย
7. การประเมินผลผู้เรียนมีความมุ่งหมายเพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ที่ตั้งไว้หรือไม่ มีอะไรเป็นปัญหาอุปสรรค การประเมินผลผู้เรียนที่ทำการเปรียบเทียบระดับความสามารถก่อน และหลังกิจกรรมทำให้ทราบความก้าวหน้าที่ผู้เรียนได้รับและสามารถบอกถึงประสิทธิภาพของผู้สอนด้วย

จากการวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ของคณะบางกอกซิตี้ บัลเลต์มีความสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์ เนื่องจากคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ได้มีการ จัดการเรียนการสอนให้ตอบสนองต่อธรรมชาติของผู้ใหญ่ ซึ่งจะมีการกล่าวถึงหลัก 4 ข้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ ดังต่อไปนี้

1. ด้านมโนทัศน์ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนที่เข้าร่วมกับคณะบางกอกชีตี้บลเลต์ ล้วนมีความต้องการในการพัฒนาตนเองในด้านการเต้นบลเลต์และต้องการมีพื้นที่ในการแสดง และประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในชีวิตของตน จึงทำให้คนกลุ่มนี้ต้องการเข้าร่วมกับ

2. ประสบการณ์ของผู้เรียน ผู้เรียนที่มาเข้าร่วมคณะบางกอกชีตี้บลเลต์นั้น ต่างมีประสบการณ์ในการเต้นบลเลต์มาก่อน การที่มาเข้าร่วมกับทางคณะซึ่งมีการจัดการเรียนการสอน และจัดประสบการณ์ทางด้านการเต้นบลเลต์และการทำงานด้านการเต้น จะทำให้ผู้เรียนนั้นได้พัฒนาต่ออย่างดีความรู้เดิมของตนที่มีอยู่ให้เกิดเป็นประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่เข้มข้นยิ่งกับองค์ความรู้เดิม

3. ความพร้อมที่จะเรียน กลุ่มผู้เรียนที่มาเข้าร่วมกับทางคณะบางกอกชีตี้บลเลต์นั้น สามารถจัดสรรเวลา มาเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของทางคณะ เนื่องจากเล็งเห็นความสำคัญของการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือการใช้ชีวิตของตนเองได้

4. แนวทางการเรียนรู้ กลุ่มผู้เรียนที่มาเข้าร่วมคณะบางกอกชีตี้บลเลต์ จะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ เนื่องจากในการประกอบอาชีพหรือการใช้ชีวิตของผู้เรียนนั้นมีการเต้นบลเลต์เข้ามาเกี่ยวข้อง การเข้าร่วมการเรียนการสอนของทางคณะจึงเป็นหนทางหนึ่งที่จะสามารถนำไปแก้ไขปัญหา หรือจุดบกพร่องต่าง ๆ ของผู้เรียนได้

วิธีการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยอาศัยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการรวมข้อมูลด้านเอกสารและการรวมข้อมูลภาคสนาม ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับคณะบลเลต์บางกอกชีตี้บลเลต์ ได้แก่ ผู้อำนวยการ คณะบลเลต์ ครูผู้สอนคณะบลเลต์ นักเต้นในคณะบลเลต์ ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการคัดเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเป็นผู้ที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ได้แก่

1.1 กลุ่มผู้บริหาร มีประสบการณ์การบริหารคณะบางกอกชีตี้บลเลต์ไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 1 คน เป็นหญิง 1 คน

1.2 กลุ่มครูผู้สอน เป็นครูสอนบลเลต์ประจำของคณะบางกอกชีตี้บลเลต์ไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 5 คน เป็นหญิง 4 คน เป็นชาย 1 คน

1.3 กลุ่มนักเต้นอาชีพประจำของคณะ เดยเข้าร่วมการเรียนการสอนและการแสดงของคณะ บางกอกชีตี้บลเลต์ไม่น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 11 คน เป็นหญิง 5 คน เป็นชาย 6 คน

2. เครื่องมือที่ใช้

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารและข้อมูลภาคสนามด้วยตัวเอง

2.1 การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้างชนิดปลายเปิด มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

2.1.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสัมภาษณ์ และจัดทำร่างรายการคำถ้าแต่ละประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนและใช้หลักการศึกษาผู้ให้สัมภาษณ์ในการสร้างประเด็นคำถามควบคู่กัน

2.1.2 ตรวจสอบแบบสัมภาษณ์โดยอาจารย์ที่ปรึกษา ว่ามีข้อมูลครบถ้วนหรือไม่ จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.1.3 นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ไปตรวจสอบความสอดคล้องกับเนื้อหา (IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 5 ท่าน

2.1.4 แก้ไขและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วจึงนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

2.2 การสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยผู้วิจัยทำการสังเกตจากการเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมภายในคณะ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารจากหนังสือ ตำรา งานวิจัย บทความ เอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ซึ่งดำเนินการในเดือน ธันวาคม 2565 - มีนาคม 2566

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ดำเนินการสัมภาษณ์ บุคลากรที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครุภัณฑ์สอน และกลุ่มนักเต้นประจำคณะของวิชีชีว์บัลเลต์ และสังเกตการณ์การจัดการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมภายในคณะ มีระยะเวลาเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

3.2.1 การเก็บข้อมูลสัมภาษณ์ผู้อำนวยการและครุภัณฑ์สอน ในเดือน พฤษภาคม 2566 และสัมภาษณ์ในเดือน มิถุนายน 2566 และมีการสัมภาษณ์เก็บข้อมูลเพิ่มเติมในเดือน กรกฎาคม 2566

3.2.2 การสังเกตการณ์ในการจัดการแสดงในเดือน มีนาคม 2566 และเดือน มิถุนายน 2566 และสังเกตการณ์การเรียนการสอนภายในชั้นเรียนในเดือน พฤษภาคม - มิถุนายน 2566

3.3 นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์เพื่อสรุปหาหัวข้อในการวิจัยพร้อมทั้งส่งงานวิจัยฉบับแรกให้ครุที่ปรึกษาตรวจสอบ รับคำแนะนำและทำการแก้ไข ซึ่งดำเนินการในเดือน สิงหาคม - พฤษภาคม 2566 และปรับแก้ในเดือน ธันวาคม 2566

3.4 ตรวจสอบความถูกต้องและดำเนินการแก้ไขพร้อมจัดพิมพ์เป็นงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ และนำเสนอผลงาน ในเดือน มกราคม 2567

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้นำเสนอข้อมูลในลักษณะพรรณนาเพื่ออธิบายองค์ประกอบการจัดการเรียนการสอน และกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์โดยสร้างข้อสรุปจากการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ให้สัมภาษณ์

ผลการวิจัย

1. องค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและพบว่ามีองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะวิชาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ได้แก่

1.1 ด้านหลักสูตร เป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งที่ใช้พัฒนาและเป็นแนวทางให้กับผู้เรียน และไปสู่จุดหมายปลายทางที่พึงประสงค์ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่

1.1.1 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร (Curriculum Aims) เป้าหมายหลักคือ การพัฒนาและฝึกฝนนักแสดงบัลเลต์เพื่อการแสดงบัลเลต์ และอย่างให้ในประเทศไทยมีคณะเต้นบัลเลต์ที่เทียบเท่านานาชาติ ซึ่งจุดประสงค์ของหลักสูตรที่ทางคณะมุ่งหวังจะแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่

1) ความรู้ในเนื้อหาสาระ ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในด้านการเต้นบัลเลต์ และการเข้นร่วมสมัยที่ถูกต้อง รวมถึงความรู้ในด้านการออกแบบท่าเต้น กระบวนการทำงานเบื้องหน้า และเบื้องหลังในการผลิตการแสดง

2) ทักษะกระบวนการเรียนรู้ ต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการในด้านทักษะและความคิด ได้แก่ ทักษะกระบวนการเต้นที่ถูกต้องสมบูรณ์ ทักษะกระบวนการสร้างความตระหนักรู้ถึงหน้าที่และการปฏิบัติหน้าที่ ทักษะกระบวนการสร้างเจตคติและค่านิยมของการเป็นเป็นนักเต้นบัลเลต์ที่ดี ทักษะกระบวนการในการแก้ปัญหาในการทำงานจริง

1.1.2 เนื้อหาสาระ (Content) สิ่งสำคัญคือ การแสดงบัลเลต์อย่างเป็นประจำ เพื่อเป็นพื้นที่ให้นักเต้นในคณะได้ฝึกฝน ฝึกซ้อมตนเองเพื่อให้พร้อมต่อการทำงาน ในการเข้าร่วมการแสดงแต่ละครั้ง เนื้อหาที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้และฝึกฝน ได้แก่

1) การเรียนรู้ด้านทักษะและทฤษฎีของการเต้นบัลเลต์ในชั้นเรียน
2) การเรียนรู้ด้านทักษะและทฤษฎีของการเต้นร่วมสมัยในชั้นเรียน
3) กระบวนการและขั้นตอนในการฝึกซ้อมการแสดงบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย รวมถึงกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน

4) กระบวนการและขั้นตอนในการแสดงจริงของการแสดงบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย และการทำงานร่วมกับนักแสดงต่างประเทศ

1.1.3 การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) เป็นการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งผู้เรียนจะได้เข้าร่วม 3 กิจกรรม ดังต่อไปนี้

1) การเข้าการเข้าชั้นเรียนปกติ ซึ่งจะมีชั้นเรียนบัลเลต์สัปดาห์ละ 3 ชั้นเรียน และชั้นเรียนการเต้นร่วมสมัย สัปดาห์ละ 1 ชั้นเรียน
2) การเข้าชั้นเรียนพิเศษหรือเวิร์คชอป ซึ่งครั้งให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะมีโอกาส

3) การแสดงประจำปีของทางคณะ มีทั้งหมดสองกลุ่มหลัก ได้แก่ การแสดงประจำปีของทางคณะ และการแสดงร่วมกับโรงเรียนบัลเล็ตบางกอกซิตี้บัลเล็ตและการแสดงหรืออีเวนต์อื่นๆ ซึ่งสามารถสรุปตารางกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะบางกอกซิตี้บัลเล็ต ได้ดังนี้

ตารางที่ 1

ตารางการจัดกิจกรรมของคณะบางกอกซิตี้บัลเล็ต ภายใน 1 ปี

เดือน	การแสดง	กิจกรรม
มกราคม	การแสดงร่วมกับโรงเรียน BCB	ฝึกซ้อมการแสดง
กุมภาพันธ์		ซ้อมร่วมกับนักเรียน BCB
มีนาคม		การแสดง Bangkok city ballet Junior Ballet
เมษายน	พักการแสดง	ชั้นเรียนปกติ เพื่อรักษาสภาพร่างกายนักเต้นและฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้พร้อมต่อการแสดง
พฤษภาคม	การแสดงของคณะ BCB	วางแผนงานและฝึกซ้อม
มิถุนายน		ฝึกซ้อมการแสดง
กรกฎาคม		ฝึกซ้อมการแสดง
สิงหาคม		การแสดง การแสดง Bangkok city ballet Company
กันยายน	พักการแสดง	ชั้นเรียนปกติ เพื่อรักษาสภาพร่างกายนักเต้นและฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้พร้อมต่อการแสดง
ตุลาคม	พักการแสดง	ชั้นเรียนปกติ เพื่อรักษาสภาพร่างกายนักเต้นและฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้พร้อมต่อการแสดง
พฤษจิกายน	การแสดงร่วมกับโรงเรียน BCB	วางแผนงานการแสดง/นักเต้นเข้าชั้นเรียนปกติ
ธันวาคม		ฝึกซ้อมการแสดง

1.1.4 การประเมินผลหลักสูตร (Evaluation) การประเมินหลักสูตรจะประเมินในองค์รวมจากผลของการจัดการแสดงให้ญี่ปุ่นประจำปี และการแสดงย่อย ภายในปีนั้นๆ ว่าเป็นอย่างไร โดยจะมีการประชุมกันของครูประจำคณะ และผู้อำนวยการคณะเพื่อพูดคุย หารือเพื่อพัฒนาปรับปรุง ซึ่งจะมีทั้งจับการแสดงย่อย และจับการแสดงใหญ่

1.2 ด้านการเรียนการสอน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมมือกันดำเนินกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ทักษะ เจตคติ โดยมีการวางแผนการจัดกิจกรรมเป็นลำดับขั้นตอน แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1.2.1 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในการสอน ซึ่งได้แก่ การตั้งจุดมุ่งหมายหรือความคาดหวังของครูผู้สอน ได้แก่ ความต้องการให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการเต้นบัลเล็ตบนเวทีการแสดงที่

สมบูรณ์ขึ้น เป็นนักแสดงที่ดี และเป็นแบบอย่างที่ดีต่อนักเต้นรุ่นน้อง และต้องการให้เป็นพื้นที่ที่นักเต้นทุกคน อย่างและสามารถที่จะมาพัฒนาตนเอง

1.2.2 ศาสตร์และศิลป์ในการสอน ซึ่งได้แก่ รูปแบบ ลักษณะ เทคนิค วิธีการและหลักในการสอน รูปแบบการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนจะเป็นการสอนที่เน้นทักษะทางด้านการปฏิบัติเป็นหลัก การสอนจะเป็นแบบชั้นเรียนอิสระหรือฟรีคลาส (Free Class) ซึ่งแบบฝึกหัดในแต่ละวันจะไม่ซ้ำกัน ลักษณะการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนบัลเลต์ จะแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ซึ่งเป็นไปตามหลักของชั้นเรียนบัลเลต์ที่ว่าไปได้แก่ การยืดหยุ่นร่างกาย (Warm up) การทำแบบฝึกหัดที่ร้าว (Barre Work) และการทำแบบฝึกหัดที่กลางห้อง (Centre Work) เทคนิคและวิธีการในการเรียนการสอน จะเป็นวิธีการแบบสาหริท ผู้สอนเป็นแกนหรือศูนย์กลาง การออกแบบแบบฝึกหัดครบรสีความยากง่ายผสมกัน กระชับและกระตุนผู้เรียนตลอดเวลา นอกจากการฝึกฝนการเต้นที่ถูกต้องแล้ว จำเป็นจะต้องเสริมสร้างทักษะการเป็นนักแสดงในชั้นเรียนด้วย

1.2.3 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน ซึ่งได้แก่ การโต้ตอบระหว่างครูและนักเรียน ครูจะต้องพยายามกระตุนผู้เรียนในช่วงเริ่มต้นชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนตื่นตัว และสามารถให้พร้อมกับการเรียน และพยายามทำให้ชั้นเรียนสนุกสนานไม่เมื่องเครียด ผู้เรียนมีความตั้งใจอยู่แล้ว ครูเพียงพยายามบอกจุดบกพร่องของผู้เรียนให้ครบถ้วนในภาพรวม หรือรายบุคคล ถ้าหากมีเวลา อาจใช้การสัมผัสร่วมด้วยเพื่อให้ทราบถึงการใช้กล้ามเนื้อที่ถูกต้อง

1.3 ด้านผู้สอน คือ บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอนและการส่งเสริม การเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประดิ่น ที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้อง ได้แก่

1.3.1 คุณสมบัติและการคัดเลือกผู้สอน การเลือกครูที่จะมาสอนประจำจะเป็น จะต้องมีประสบการณ์การเต้นบนเวทีเป็นเวลานานหรือหลายปี และจะต้องมีความน่าเคารพและมีความนาเชื่อถือ ความมีทักษะและเทคนิคการเต้นที่ดี มีร่างกายที่เหมาะสมสามารถกับการเต้น และยังสามารถทำเป็นตัวอย่าง(Demonstrate) ให้ผู้เรียนดูได้

1.3.2 บทบาทและหน้าที่ของผู้สอน หน้าที่หลักของครูคือ การสอน ซึ่งได้แก่ การออกแบบชั้นเรียน การคิดแบบฝึกหัด การสาหริทให้ผู้เรียนดู การสังเกตผู้เรียน และทำการแก้ไขจุดบกพร่องของแต่ละคนและช่วยดูแลเรื่องการซ้อมแสดง นอกจากนี้จะมีดูแลการผลิตการแสดง (Production) ในกรณีที่การแสดงนั้น ไม่มีครูรับเชิญมาจากต่างประเทศมาดูและการซ้อมและกำกับการแสดง ซึ่งทำให้ผู้สอนได้เรียนรู้และพัฒนาตัวเองไปด้วยในด้านการทำงานที่หลากหลาย

1.3.3 การพัฒนาศักยภาพของผู้สอน การพัฒนาครูของทางคณะจะมีการเชิญครูจาก ต่างประเทศมาให้ความรู้และให้ครุทุกคนพยาบาลเข้าร่วมอย่างเป็นประจำ และแนวทางการพัฒนาตัวเองใน ฐานะครูอีกอย่างคือ สนับสนุนให้ครูประจำคณะเข้าชั้นเรียนร่วมกับผู้เรียนทุกคน เพื่อฝึกฝนและรักษาร่างกาย และเทคนิคของตนเอง และสังเกตเห็นปัญหาของผู้เรียน ข้อดี ข้อเสีย เพื่อจะได้นำไปปรับใช้ในการสอนครั้ง

1.4 ด้านผู้เรียน ลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนผู้ใหญ่ ความแตกต่างจากเด็ก ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ตามลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนผู้ใหญ่ ได้แก่

1.4.1 มโนทัศน์ต่อตนเอง คือ การนำตัวเอง ซึ่งนักเดินส่วนใหญ่ที่มาเข้าร่วมต้องการพัฒนาการเต้นและการแสดงของตนและอย่างที่จะเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ เพื่อพัฒนาตนเอง

1.4.2 ประสบการณ์การเรียนรู้เดิม มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ ทำให้ต่อยอดความรู้ได้ ง่ายซึ่งนักเต้นที่เข้าร่วมคณะต้องมีความสามารถด้านการเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัยในระดับกลางถึงสูงมาก่อน เนื่องจากภายในชั้นเรียนมีนักเต้นหลายหลายระดับ หากมีทักษะอ่อนเกินไป อาจมีความยากลำบากในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.4.3 ความพร้อมที่จะเรียน นักเต้นที่มาเข้าร่วมกับทางคณะมีการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเต้น การแสดง ซึ่งการมาเข้าร่วมกิจกรรมทำให้มีความรู้และประสบการณ์ที่จำเป็นต่ออาชีพและสถานภาพทางสังคมของผู้เรียน ซึ่งทำให้ต้องพยายามจัดสรรเวลาเพื่อมาเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

1.4.4 แนวทางการเรียนรู้ คือ ความต้องการในการพัฒนาตนเองตามปัญหาของตน ซึ่งส่วนใหญ่จะเข้าร่วมเพื่อต้องการพัฒนาตนอย่างต่อเนื่องในสายงานที่ทำ หรือยังต้องการทำการทำเด่นอยู่ เพราะตอบสนองความต้องการด้านอื่น ๆ ซึ่งมีหลายคุณคุณิติการเข้าร่วม เพราะไม่จำเป็นต้องใช้ทักษะด้านนี้แล้ว และมีบางกลุ่มที่อายุเริ่มมากขึ้นจะเริ่มมองหาลู่ทางอื่น ๆ นอกจากการใช้ร่างกายเด่น อย่างเช่น การสอน การทำงานเบื้องหลัง เป็นต้น

1.5 ด้านบรรยายการเรียนการสอน การจัดบรรยายการชั้นเรียนเชิงบวก จำแนกออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่

1.5.1 ลักษณะทางกายภาพของสถานที่เรียน ห้องเรียนมีขนาดใกล้เคียงกับเวที และมีพื้นที่มีความเด้ง (Bouncing) หรือสปริงฟลอร์ เพื่อป้องกันการบาดเจ็บของเข่า พื้นเป็นกระเบื้องไวนิล (Linoleum) ซึ่งมีคุณสมบัติป้องกันการลื่นได้ดี อุปกรณ์เครื่องเสียงดัง พังชัด มีกระจกเปิดรับแสง วิวทิศทัศน์มีต้นไม้ ทำให้รู้สึกปลอดโปร่ง มีห้องให้รอสำหรับการอบรมร่างกายก่อนเข้าชั้นเรียน ทำเลที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง การเดินทางสะดวก ลักษณะทางกายภาพของชั้นเรียนโดยรวมมีความเหมาะสมต่อการเต้น

1.5.2 ลักษณะทางพฤติกรรม จิตใจ และลักษณะทางผู้สอนและผู้เรียน

1) ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ครูจะมีความเข้มงวดในด้านพื้นฐานและเทคนิค แต่ครูจะพยายามทำให้ชั้นเรียนมีความสนุกสนาน ไม่เครียดจนเกินไป ผู้เรียนสามารถแบ่งปันความคิดหรือปัญหา กับครูผู้สอนได้ ซึ่งผู้เรียนและผู้สอนเคราฟมีความซึ้งกันและกัน

2) ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนพยายามในการพัฒนาตนเอง เนื่องจาก
บรรยากาศรอบตัวทุกคนมีความตั้งใจและพยายาม ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่ง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมี
การช่วยเหลือกันในการบอกท่าสำหรับคนที่อ่อนกว่า และช่วยกันแบ่งปันความคิดในแต่ละการซ้อม การเข้าชั้น
เรียน และการแสดง เพื่อหาจุดตรงกลาง บรรยากาศภายในห้องจะมีความเครียดรุนแรง แต่ทุกคนเป็น
มิตรต่อกัน และพร้อมต้อนรับคนที่เข้ามาใหม่อยู่เสมอ ทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างบรรยากาศที่ดี

1.6 ด้านการวัดและประเมินผล กระบวนการวัดทักษะทางปฏิบัติของทางคณจะมีจัดการแสดงให้กับประจำปี 1-2 ครั้ง เพื่อเป็นการวัดประเมินผลนักเต้นในคณ โดยนักเต้นจะได้เข้าร่วมแสดงและทำงานในสถานการณ์จริงคือการเป็นนักเต้นบัลเลต์มืออาชีพ โดยนักเต้นจะต้องเข้าร่วมและปฏิบัติงานทุกขั้นตอน คณจะประเมินผู้เรียนตั้งแต่ขั้นตอนในการซ้อม ซึ่งได้แก่ ความสม่ำเสมอของการเข้าเรียน ความพยายามและความตั้งใจในการเรียนและการฝึกซ้อม และขั้นตอนในการปฏิบัติงานการแสดง ซึ่งได้แก่ การตระหนัตเวลา การปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติของการทำงาน และสุดท้ายคือผลลัพธ์ในการแสดง ในด้านเทคนิคเต้น การแสดง และความเป็นศิลปิน การวัดจะใช้วิธีการการจดบันทึกความสม่ำเสมอของการเข้าชั้นเรียนและการซ้อม การสังเกตความตั้งใจและพยายามในการเรียนและการซ้อม และการสังเกตผลลัพธ์จากการแสดงจริง การวัดจะใช้วิธีการวัดและประเมินตามสภาพจริง ซึ่งครูประจำคณะและผู้อำนวยการจะช่วยกันประเมินนักเต้นแต่ละคนตั้งแต่เริ่มต้นเข้ามาคณ การเข้าชั้นเรียน การซ้อมการแสดง จนจบการแสดง

2. กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ ผู้จัดให้ทำการนำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากจุดประสงค์งานวิจัยข้อแรกมาวิเคราะห์ร่วมกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ (Andragogy) ของ มัลคัม โนลส์ ซึ่งสามารถสรุปผลตามขั้นตอนของทฤษฎี ได้แก่

2.1 การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้

2.1.1 จัดสภาพทางด้านกายภาพให้มีความพร้อมและส่งเสริมการเรียน การเลือกทำเลที่ตั้งและสภาพทางกายภาพของชั้นเรียน และพื้นที่ต่าง ๆ ควรมีการจัดสรรให้เหมาะสม ดังต่อไปนี้

1) ขนาดและพื้นที่ของห้องเรียน ห้องเรียนควรมีขนาดใกล้เคียงกับเวทีและสามารถรองรับนักเต้นได้อย่างเพียงพอ ซึ่งพื้นที่สำหรับผู้ใหญ่ต้องมีอย่างน้อย 10×9 เมตร ทางคณมีห้องเรียนทั้งหมด 2 ห้อง คือ ห้องขนาดใหญ่ 13×11 เมตร ห้องขนาดกลางมีขนาด 11.8×10 เมตร นักเต้นได้ 30 คน สำหรับห้องใหญ่ และ 20 คนสำหรับห้องกลาง

2) พื้นและกระจกที่เหมาะสมสำหรับการบัลเลต์ พื้นสำหรับการเต้นควรมีคุณสมบัติกันลื่น ไถ กันล้ม เช่น พื้นไวนิล และข้างล่างพื้นควรมีการอกรูปแบบเป็นให้เป็นสปริงเพื่อรับรองรับการกระแทก ซึ่งช่วยให้นักเต้นมีความปลอดภัย ลดการกระแทกของข้อต่อและกล้ามเนื้อจากการกระโดดมากขึ้น ในระยะยาวจะช่วยยืดอายุการใช้งานของร่างกายนักเต้นและทำให้เต้นเคลื่อนที่ได้ดีขึ้น กระจกซึ่งจำเป็นต่อการปรับรูปแบบและเทคนิคของนักเต้นให้สมบูรณ์ ควรติดตั้งกระจกอย่างน้อยสองด้าน ที่ทำให้นักเต้นสามารถมองเห็นตัวเองได้ทั้งตัว กระจกของทางคณมีระดับความสูง 2.8 เมตร

3) บรรยากาศที่เหมาะสม ห้องเรียนควรมีความปลอดภัย อุณหภูมิที่เหมาะสมกับการเต้นต้องไม่ร้อนหรือเย็นเกินไปสามารถปรับได้จากเครื่องปรับอากาศ มีไฟที่เพดานเหนือศีรษะไฟส่องสว่างกระจายทั่วห้องอย่างสม่ำเสมอ หากมีหน้าต่างหนึ่งด้านเปิดรับแสงจากธรรมชาติจะทำให้นักเต้นรู้สึกไม่อึดจันเกินไป และหน้าต่างจะมีม่านไว้ปิด - ปิดรับแสงตามความต้องการ

4) เสียงดนตรี หากเป็นไปได้ การมีนักเปียโนมาเล่นบรรเลงในชั้นเรียนบัลเลต์จะทำให้การกำหนดจังหวะเพลงของผู้สอนได้ลึกซึ้ง แต่มีราคาที่สูง ซึ่งก็สามารถเปิดเพลงจากลำโพงภายใน

ห้องเรียนโดยใช้เพลงบรรเลงเปียโนที่บันทึกไว้ที่ครูได้เตรียมมาแล้ว ในปัจจุบันครูผู้สอนสามารถเปิดเพลงได้ สะดวกโดยการเชื่อมต่อบลูทูธกับโทรศัพท์ หรือเชื่อมต่อกับนาฬิกาอัจฉริยะเพื่อเปิดเพลง ซึ่งมีอัลบัมเพลงให้เลือกมากมายและหาได้่ายในอินเทอร์เน็ต และสามารถควบคุมความช้าเร็วได้อีกด้วย

5) พื้นที่อำนวยความสะดวกอื่นๆ ห้องที่มีความจำเป็น ได้แก่ ห้องแต่งตัว พื้นที่นั่งเล่น พื้นที่ให้นั่งรอเพื่อยืดหยุ่นร่างกายก่อนเข้าชั้นเรียน และมีชั้นเก็บของให้วางสัมภาระ

2.1.2 สร้างบรรยากาศด้านจิตวิทยาให้เป็นเชิงบวก ภายในชั้นเรียนครูผู้สอนจะต้องพยายามทำให้เกิดบรรยากาศในเชิงบวก ดังต่อไปนี้

1) การกระตุ้นและจูงใจผู้เรียน ให้เกิดความท้าทาย ให้เกิดความอยากรู้กัน และไม่น่าเบื่อ โดยสร้างแบบฝึกหัดที่มีทั้งร่ายและยากผ่านกระบวนการกันไป เพื่อให้ผู้เรียนทุกระดับสามารถที่จะทำได้ ไม่สอนซ้ำหรืออื้ออยู่จนเกิน อาจจะต้องใช้โน้นเสียง หรือแบบฝึกหัดที่เร็วขึ้นกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นและจดจ่อ กับการมาเรียนช่วงเช้ามากขึ้น

2) ผู้สอนและผู้เรียนเคารพและให้เกียรติกันและกัน ไม่มีการพูดถึงข้อเสียต่อ หน้าคนรอบข้าง ในการสอนผู้เรียนผู้ใหญ่ครูผู้สอนควรถือว่าตนเป็นหัวหน้าทุกคนของคณะเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องรู้จัก รับผิดชอบหน้าที่ของตน ให้เกียรติทุกคนในฐานะนักเต้น

3) ผู้สอนต้องค่อยปลัดกัน เติมพลังให้ผู้เรียน รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า และมีความ มั่นใจ ไม่ว่าจะเป็นการค่อยเสริมแรง มองหาจุดเด่นและค่อยสนับสนุน แก้ไขจุดผิดพลาดและเพิ่มเติมความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้นในการไปทำงานของตนเอง และเป็นการเริ่มต้นวันด้วยพลังงานที่ดีในทุกเช้า ก่อนการไปทำงานของตน

2.2 การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน ที่นักเต้นที่มาเข้าร่วมส่วนใหญ่มักจะ อยู่ในวัยทำงานที่ต้องหาเงินเลี้ยงชีพ และภารกิจอื่น ๆ ที่ต้องทำ ทางนักเต้นเองจึงต้องจัดสรรเวลาให้ลงตัวและ ไม่เป็นผลเสียกับตนเอง และทางคณะจึงต้องมีความยืดหยุ่นตามความเหมาะสมและต้องมีการวางแผนร่วมกัน กับผู้เรียนในเรื่องต่อไปนี้

2.2.1 วางแผนร่วมกันในด้านเวลาเรียน ด้านการทำงานและซ้อมการแสดง สอบถาม ความสมัครใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของทางคณะ ในการมาเข้าชั้นเรียนนั้นต้องให้ผู้เรียนจัดสรร เวลาด้วยตนเอง ทางคณะเพียงแค่สนับสนุนและจัดตารางเวลาเพื่อให้ทุกคนมาเข้าชั้นเรียนให้มากที่สุด เมื่อทาง คณะมีงานการแสดงจะมีการปรึกษากับนักแสดงว่าอย่างเข้าร่วมหรือไม่ มีเวลาซ้อมมากน้อยแค่ไหน ซึ่ง สามารถยืดหยุ่นได้ตามสมควร

2.2.2 หากมีปัญหาในด้านการเข้าร่วมกิจกรรมสามารถขอคำปรึกษากับครูหรือ ผู้อำนวยการได้เพื่อหาทางออกร่วมกัน นักเต้นหลายท่านประสบปัญหาในการเข้าร่วมคณะ ทำให้ต้องหยุดไป หรือไม่ต่อเนื่อง ซึ่งต้องมีการพูดคุยและปรึกษากับทางคณะอย่างเป็นกิจลักษณะ และหากนักเต้นท่านนั้น จัดสรรเวลาให้ลงตัวได้แล้ว ก็สามารถกลับมาพัฒนาตนเองต่อไป

2.2.3 สนับสนุนและเปิดโอกาสในการแสดงความคิดเห็น ยอมรับความเห็นต่าง การทำงานร่วมกับผู้อื่นและการทำงานเป็นทีม การทำงานต่างๆ ควรจะมีการพูดคุยระหว่างผู้ควบคุมคุณภาพแสดง หรือนักออกแบบท่าเด่น และนักเต้นอยู่เสมอ เพื่อให้ทุกคนได้แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น เรียนรู้ซึ่งกันและกัน พูดคุยถึงปัญหาในการทำงาน ช่วยกันหาทางแก้ไข และหาจุดตรงกลางเพื่อทำให้การทำงานราบรื่นและเป็นผลดีกับทุกฝ่าย

2.3 การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน นักเต้นส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมจะอยู่ในช่วงวัยรุ่นเป็นเจ้าของวัยทำงาน ที่ยังสามารถใช้ร่างกายในการเต้นได้อยู่ และนักเต้นที่มาเข้าร่วมมักมีความเกี่ยวข้องกับการเต้นหรือสามารถนำความรู้ความสามารถในการเต้นไปใช้ในการเรียนหรือการประกอบอาชีพ ของตนเอง ซึ่งทางคณะกรรมการจะเป็นจะต้องคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

2.3.1 มองดูถึงลักษณะชีวิตไม่ว่าจะเป็นอาชีพ อายุ ร่างกายของผู้เรียนแต่ละคนที่มาเข้าร่วมว่าต้องการอะไร การมาเข้าร่วมของนักเต้นแต่ละคนอาจมีเป้าหมายที่แตกต่างกัน แต่สิ่งที่เหมือนกันคือทุกคนอย่างพัฒนาตนเองในการเต้น ซึ่งความต้องการของนักเต้นในคนอาจแบ่งได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่

1) ความต้องการพัฒนาด้านความรู้ (Cognitive Development needed) ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการเต้น ความรู้ในการใช้กล้ามเนื้อที่ถูกต้อง ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับด้านการเต้น

2) ความต้องการพัฒนาด้านร่างกายหรือทักษะ (Psychomotor Development needed) ได้แก่ การที่ร่างกายสามารถทำท่าพื้นฐานเทคนิคต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ร่างกายมีความแข็งแรง เพียงพอที่จะเต้นได้อย่างสวยงามและยวนานที่สุด

3) การความต้องการพัฒนาด้านจิตใจ (Affective Development needed) ได้แก่ การสร้างความมั่นใจให้ตนเอง การสร้างความมุ่งมั่นตั้งใจพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ และการสร้างมิตรภาพที่ดีต่อเพื่อนนักเต้นและสังคมนักเต้น

2.3.2 มองเห็นคุณค่าของเวลาของผู้เรียนจึงต้องใช้เวลาให้คุ้มค่าในการจัดการเรียนการสอน วางแผนการสอนในแต่ละวันให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ครูผู้สอนและผู้อำนวยการต้องพยายามทำเวลาของผู้เรียนให้เกิดประโยชน์สูงสุด พยายามหาครุฑ์เก่ง และกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนพัฒนามาให้ผู้เรียนอยู่เสมอ

2.3.3 ปรับเปลี่ยนการสอนในแต่ละวันให้เข้ากับกลุ่มผู้เรียนในวันนั้นมากที่สุด ในแต่ละวันนั้น จะมีนักเต้นมาเข้าร่วมแตกต่างกันไป ทั้งด้านทักษะ อายุ ความสามารถ ครูผู้สอนอาจจะต้องมีการปรับเปลี่ยนแบบฝึกหัดในแต่ละวันให้เข้ากับผู้เรียนส่วนใหญ่

2.4 การวางแผนวัดถูประสงค์ในการจัดการเรียนรู้ เป้าหมายหลักของทางคณะกรรมการคือ การพัฒนานักเต้นให้มีความเป็นมืออาชีพ ซึ่งไม่ได้บังคับให้นักเต้นทุกคนเข้าร่วมทุกกิจกรรมของทางคณะกรรมการ แต่จะอำนวยความสะดวก เสนอแนะ และมีส่วนร่วมในการวางแผน ซึ่งทางคณะกรรมการวางแผนและประเมินค่าใช้จ่ายของทางคณะกรรมการเป็นข้อ ๆ ดังนี้

2.4.1 ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถที่พร้อมต่อการทำงานในการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ โดยสร้างชั้นเรียนอย่างเป็นประจำเพื่อฝึกฝนทักษะความสามารถของร่างกาย เทคนิคการเต้น การเป็นนักแสดง และการปฏิบัติตัวในการเป็นนักเต้นอาชีพ พยายามสร้างโอกาสในการแสดงให้บ่อยที่สุด

2.4.2 เน้นความหลากหลายของรูปแบบการเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย นักเต้นจำเป็นจะต้องฝึกการเต้นให้ได้หลายรูปแบบ ไม่ยึดติดรูปแบบหนึ่งเป็นหลัก คงจะมีการเขิญศิลปินที่มีความรู้และมีชื่อเสียงทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศมาให้ความรู้และทำงานร่วมกับนักเต้นอย่างต่อเนื่อง

2.4.3 สร้างองค์ความรู้เพื่อให้ผู้เรียนนำไปปรับใช้กับตนเอง ครูผู้สอนควรจะไม่ตัดสินว่า การเต้นรูปแบบใดถูกหรือผิด แต่ครูจะต้องแนะนำการนำไปปรับใช้ของตนเองว่าเป็นอย่างไร และให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์และหัววิการที่เหมาะสมกับตนเอง

2.4.4 ปลูกฝังค่านิยม ความประพฤติ ทัศนคติ ที่เหมาะสมสำหรับการทำงานและการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการมีวินัยในการเข้าชั้นเรียน ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง ภารกิจของ การเป็นนักแสดงที่เหมาะสม การปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของนักเต้นรุ่นพี่ให้กับนักเต้นรุ่นน้อง การทำงานร่วมกับผู้อื่น การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

2.5 การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ การออกแบบกิจกรรมต่างๆ จะต้องมองเห็นถึง ความสำคัญและความจำเป็นที่จะสามารถพัฒนานักเต้นให้มีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ที่พร้อมต่อการทำงานเป็นนักเต้นอาชีพให้มากที่สุด ซึ่งจะมีหลักเกณฑ์ในการออกแบบรูปแบบกิจกรรมต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.5.1 มองดูถึงความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล และศักยภาพในองค์รวม ของนักเต้น ทางคณะกรรมการจะต้องมองดูความสามารถส่วนตัวของนักเต้นแต่คนและภาพรวมของนักเต้นในคณะกรรมการ ทั้งหมด เลือกรูปแบบกิจกรรมหรือรูปแบบการเต้นที่คาดว่านักเต้นในคณะกรรมการทำได้ หรือน่าจะพัฒนาให้ ใกล้เคียงได้ และจะต้องเป็นสิ่งที่มีประโยชน์และจำเป็นต่อนักเต้นส่วนใหญ่

2.5.2 เน้นการทำงานที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับคณะกรรมการนักเต้นมืออาชีพจริง ๆ ไม่ว่าจะในด้าน การเรียน การซ้อม รวมถึงการทำงานจริง ให้ใกล้เคียงกับคณะกรรมการนักเต้นในต่างประเทศมากที่สุด มีการกำหนด ตำแหน่งนักเต้นตามหลักของคณะกรรมการบัลเลต์สากล การเตรียมชุดการแสดงและการแต่งหน้า แต่งตัว เตรียมของ ต่างๆ ด้วยตนเอง

2.5.3 มีการส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ทำงานที่หลากหลาย ทางคณะกรรมการมีการสนับสนุน และเปิดโอกาสให้ทำงานด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสดง ไม่ว่าจะเป็นการออกแบบท่าเต้น การควบคุมการแสดง และการดูแลการผลิตการแสดง (Production) รวมถึงการสอน ซึ่งก็แล้วแต่ความสนใจและความถนัด ของแต่ละคน

2.6 การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ โดยการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้ผู้เรียน ความรู้ ความสามารถ และพร้อมในการทำงาน โดยทางคณะกรรมการจัดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งจะแบ่งได้เป็น

สองช่วง ได้แก่ ช่วงที่มีการแสดง แล้วช่วงที่ไม่มีการแสดง ซึ่งในทั้งสองช่วงจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อย ซึ่งในแต่ละช่วงก็จะมีขั้นตอนการทำงานที่แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

2.6.1 ช่วงที่มีการแสดง ซึ่งจะมีขั้นตอนการทำงาน ดังต่อไปนี้

1) การเตรียมการ การวางแผนเตรียมงานจะเป็นหน้าที่ของผู้อำนวยการ และทีมคุณครูประจำคณะ ปรึกษาหารือ หาพื้นที่ในการแสดง หาเงินทุนรวมถึงความเป็นไปได้ในการจัดการแสดง ต่างๆ และการทำงานเบื้องหลัง ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1) การวางแผนงานในการเลือกการแสดง ในส่วนของบลเลต์ จะดูว่าเรื่องไหนเหมาะสมกับความสามารถของนักเต้นในคณะขณะนี้ การเดินร่วมสมัยหาศิลปินมาทำงานร่วมกันในรูปแบบที่นักเต้นในคณะหรือคนดูยังไม่คุ้นเคย หรือเป็นงานรูปแบบใหม่ เพื่อให้นักเต้นไทยและคนดูได้เดินทางไปชม ฯ

1.2) การจองสถานที่ ทางคณะจะต้องทำการติดต่อไปยังโรงละครที่เหมาะสมกับการแสดงในครั้งนี้ เพื่อทำการติดต่อและจองกับทางโรงละครให้เรียบร้อย

1.3) การประชาสัมพันธ์ โดยการทำไปสู่เตอร์เพย์เพร์ในสถานที่ต่าง ๆ รวมถึงทางออนไลน์เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ให้กับคนดู และเพื่อทำการติดต่อหาผู้สนับสนุนทางด้านเงินทุน

1.4) การทำงานเบื้องหลัง ได้แก่ การติดต่อบริษัททำงานเบื้องหลังเพื่อทำการออกแบบและวางแผนรูปแบบงาน การออกแบบกลไกต่าง ๆ ของเวที การต้อนรับแขกหน้างานจนกระทั่งสิ้นสุดงาน

2) การฝึกซ้อม เป็นหน้าที่หลักของครูประจำคณะที่จะต้องซึ่งแจงขอบเขตการทำงานให้แก่นักเต้น และการพัฒนาทักษะเพื่อการแสดง ซึ่งจะมีครูเป็นผู้สนับสนุนและค่อยซึ่งกันและกัน ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1) แจ้งรายละเอียดของการจัดงาน

2.2) แจ้งบทบทหน้าที่ในการแสดง สอดคล้องความสมัครใจ วางแผนตารางซ้อม

2.3) เริ่มทำการซ้อมหลังจากเวลาเข้าชั้นเรียนบลเลต์ และตารางเวลาอื่น ๆ ที่ทำได้การนัดหมายเพิ่มเติม โดยมีผู้ออกแบบผลงานเป็นผู้ควบคุม ฝึกซ้อม และปรับแก้

2.4) ผู้อำนวยการเข้าชมและให้ข้อชี้แนะในการพัฒนาการแสดงเป็นระยะ

2.5) ในการนัดที่มีนักแสดงรับเชิญจากต่างประเทศ จะซ้อมตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

2.6) ในการนัดที่มีผู้สนับสนุน จะมีการซ้อมการแสดงเพื่อให้ผู้สนับสนุนมาชักจูง

3) การปฏิบัติ คือการเข้าโรงละครเพื่อการแสดงจริง ซึ่งมีขั้นตอนของการทำงานแบบนักเต้นมืออาชีพและมีการทำงานร่วมกับนักเต้นมืออาชีพระดับนานาชาติที่มาทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นไปตามขั้นตอนดังนี้

3.1) การเตรียมของที่ตนเองใช้เพื่อเข้าโรงละคร เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์

3.2) การเข้าซ้อมที่โรงละคร ประกอบไปด้วย การกำหนดจุดบนเวทีของนักแสดง (Blocking) การกำหนดไฟร่วมกับนักแสดง (Lighting) การซ้อมการแสดงเมื่อรอบจริง (Run through) ซึ่งจะซ้อมร่วมกับนักแสดงรับเชิญจากต่างประเทศและกับทีมงานทุกฝ่าย

3.3) การแสดงจริง ซึ่งจะทำทุกอย่างตามที่ได้ซ้อมไว้

2.6.2 ช่วงที่ไม่มีการแสดงหรือพักการแสดง ทางคณะมีการจัดการเรียนการสอนปกติ เพื่อให้นักเต้นได้ฝึกฝนร่างกายอย่างสม่ำเสมอ ทางคณะจะหาครุจากภายนอกมาให้ความรู้อยู่เสมอ และสนับสนุนให้นักเต้นได้เข้าร่วมการแข่งขันเต้นในระดับประเทศ ตามความสนใจและเวลาของนักเต้นแต่ละคนที่มีอีกด้วย

2.7 การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่ การประเมินของคณะ เป็นการประเมินพัฒนาการ ความสามารถ ของการทำงานเป็นนักเต้นอาชีพ ซึ่งจะเป็นการประเมินตามสภาพจริง โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเต้นทั้งด้านทักษะ การทำงาน กระบวนการคิด การแก้ไขปัญหาทั้งในขั้นตอนก่อนการทำงาน ระหว่างการทำงาน และการปฏิบัติงานจริง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.7.1 คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์รวมก่อนการจัดการแสดง ครูและผู้อำนวยการจะปรึกษาหารือถึงความสามารถของนักเต้นในคณะว่ามีศักยภาพมากน้อยเพียงใด ทั้งด้านทักษะ ความสามารถ และจำนวนบุคลากรว่ามีเพียงพอหรือไม่ และออกแบบรูปแบบงานให้เหมาะสมกับคณะที่สุดในขณะนั้น

2.7.2 คณะประเมินผลผู้เรียนรายบุคคลก่อนการแสดง ครูและผู้อำนวยการปรึกษาหารือถึงการพัฒนาทักษะและความรับผิดชอบของนักแสดงแต่ละคน เพื่อจัดสรรบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสม หรือมอบหมายบทบาทที่คิดว่านักเต้นแต่ละคนจะสามารถพัฒนาเพื่อไปถึงจุดนั้นได้

2.7.3 คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์รวมหลังจากการแสดง ประเมินการแสดงว่าประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีข้อผิดพลาดอย่างไร และผลตอบรับจากผู้สนับสนุน และผู้ชมที่มาดูเป็นอย่างไร เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข หาแนวทางที่ควรนำไปกลับดันต่อ และนำไปพัฒนาการผลิตการแสดงให้ดีขึ้นในครั้งต่อๆ ไป

2.7.4 คณะประเมินผลผู้เรียนรายบุคคลหลังการแสดง ครูและผู้อำนวยการจะดูผลลัพธ์จากการแสดงของนักเต้นแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ทั้งด้านทักษะในส่วนของเทคนิคการเต้น ทักษะในการเป็นนักแสดงหรือการสื่อสาร รวมทั้งระเบียบวินัย ความรับผิดชอบในการทำงาน ว่าทั้งสามส่วนนั้นบรรลุผลมากน้อยเพียงใด จะไม่ได้มีการตัดสินหรือพูดถึงในเรื่อง จะเป็นการให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ซึ่งการพัฒนาต่อไปในอนาคต

2.7.5 การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่ หลังจากการแสดงในแต่ละครั้ง ครูผู้สอนและผู้อำนวยการจะได้เห็นถึงพัฒนาการของนักเต้นแต่ละคนในด้านทักษะการเต้นและการแสดงว่า นักเต้นคนนั้นมีพัฒนาการอย่างไร มีจุดเด่น จุดด้อย อย่างไรบ้าง และในการแสดงครั้งถัดไป ครูและ

ผู้อำนวยการจะมีการประชุมกันอีกรอบเพื่อทำการคัดเลือกบทการแสดงที่เหมาะสมกับนักเต้นคนนั้น ซึ่งจะมีการปรับเปลี่ยนบทบาทที่มีความยากและท้าทายมากขึ้นในแต่ละครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเอง

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ผู้วิจัยมีประเด็นที่สำคัญและค้นพบจากการศึกษาที่ความมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ ได้ดังนี้

1. จากการศึกษาการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทย ของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ในด้านองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน พบว่าเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นเพื่อการพัฒนานักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทย โดยเน้นไปที่บุคคลในช่วงวัยที่ต้องการฝึกฝนและพัฒนาตนเองในฐานะนักเต้นอาชีพ การจัดรูปแบบการเรียนการสอนจะพยายามให้เหมือนหรือคล้ายคลึงกับบริษัทบัลเลต์ในต่างประเทศ จากการศึกษาข้อมูลในจุดประสงค์ข้อแรก ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจ ที่คิดว่าเป็นจุดเด่นของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ที่มีความแตกต่างจากสถาบันสอนเต้นอื่น ๆ ในประเทศไทย ได้แก่

1.1 ด้านหลักสูตร พบร่วม ความมีความเชี่ยวชาญเฉพาะเจาะจงเพื่อพัฒนานักเต้นให้พร้อมต่อการทำงานคือการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพโดยมีหลักสำคัญได้แก่ การเรียนรู้ด้านร่างกาย เทคนิคการเต้น โดยการมีชั้นเรียนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ การเรียนรู้ด้านสุนทรียศาสตร์ การเข้าถึงบทบาทนักแสดง โดยการฝึกซ้อมเพื่อการแสดงในบทบาทต่าง ๆ แนวทางการปฏิบัติตัวที่ดีต่อการเป็นนักเต้นมืออาชีพ มีการฝึกฝนประสบการณ์ในการแสดงจริง ทั้งการแสดงขนาดใหญ่ และการแสดงขนาดเล็ก นักเต้นได้นำสิ่งที่ฝึกซ้อมฝึกฝนมาใช้จริง และในการแสดงต่าง ๆ นักแสดงควรจะได้รับค่าตอบแทนหลังจากแสดง ซึ่งการฝึกอบรมดังกล่าวมีต่อสอดคล้องกับความหมายของนักเต้นบัลเลต์อาชีพ ที่ Gerald (1998) ได้กล่าวว่า นักเต้นบัลเลต์เป็นที่ได้รับการฝึกอบรมและฝึกเทคนิคที่เหมาะสมเป็นเวลาหลายปีเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของบริษัทบัลเลต์มืออาชีพและ รศิกา ไไฟรา (2559) กล่าวว่า กลุ่มนักบัลเลต์อาชีพจะทำการฝึกซ้อมสำหรับการแสดง ภายใต้การควบคุมของนักออกแบบท่าเต้น และได้รับค่าตอบแทนหลังจากเสร็จสิ้นการแสดง อีกทั้งแนวทางการพัฒนานักเต้นบัลเลต์สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประวัติศาสตร์ เหลาทอง และคณะ (2558, 131-144) ซึ่งได้กล่าวถึงนักบัลเลต์ที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ 1. การทำการแสดงบัลเลต์ที่สมบูรณ์ คือ มีความสามารถทางด้านการเต้นบัลเลต์ที่ดี แสดงได้ตามบทบาท ซึ่งขึ้นอยู่กับการฝึกฝนด้วยตัวเองและจากครุที่ดี 2. ความประพฤติตัวที่ดีและเหมาะสม 3. การสนับสนุนที่ดี คือ โอกาสที่ดีต่าง ๆ ที่ได้รับในการแสดง

1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน พบร่วม ควรเน้นการฝึกฝนทักษะและประสบการณ์ทางด้านทักษะการแสดงทั้งการเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย การใช้รูปแบบการสอนแบบอิสระหรือฟรีคลาส โดยไม่มีการกำหนดหลักสูตรที่ตายตัว ซึ่งครุผู้สอนจะพยายามสอนให้หลากหลายรูปแบบ (Style) การให้เนื้อหาและแบบฝึกหัดในการเรียนการสอนจะปรับเปลี่ยนไปตามความต้องการหรือจุดประสงค์ในการแสดงแต่ละช่วง หรือปรับเปลี่ยนตามลักษณะของผู้เรียนส่วนใหญ่ที่มาในวันนั้น หรือปรับเปลี่ยนตามปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องการแก้ไขและพัฒนาให้กับนักเต้นในคณะในองค์รวม ซึ่งการเรียนการสอนรูปแบบนี้จะมีประโยชน์ต่อตัวนักเต้นในคณะอย่าง

มาก เนื่องจากนักเต้นในคณะมีความหลากหลายทั้งด้านความรู้ ประสบการณ์ นักเต้นจะต้องทำการเรียนรู้ วิเคราะห์และเลือกใช้ความรู้ที่ได้มาด้วยตนเองเพื่อนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับร่างกายของตน หรือนำไปปรับใช้กับงานของตนได้อย่างเหมาะสม และการที่ในชั้นเรียนนั้นมีทั้งครูและผู้เรียนที่เป็นนักเต้นที่มีความหลากหลาย ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงความแตกต่าง จุดเด่น จุดด้อยของผู้อื่นเพื่อนำไปปรับใช้กับตนเอง

1.3 ด้านผู้เรียน พบว่า เป็นผู้เรียนที่มีความรู้ ความสามารถที่ได้ฝึกฝนในด้านการเต้นและการแสดง ไปต่อยอดในแนวทางการทำงานของตน และยังมีความต้องการที่จะทำการแสดงอยู่ และเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง และเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ให้มีมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะต้องจัดสรรเวลาของตนเพื่อมาเข้าร่วมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ซึ่งก็เป็นความต้องการส่วนบุคคล แต่ถือว่าผู้เรียนมีความต้องการที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งลักษณะของผู้เรียนของคณะบางกอกซิตี้บลเลต์ มีความสอดคล้องกับแนวคิดของการศึกษาผู้ใหญ่ (Andragogy) ซึ่ง สุวิจิตา จรุงเรียมติกุล (2564) ได้กล่าวไว้ดังนี้ ของผู้เรียนผู้ใหญ่ ซึ่งจะประกอบด้วย 1) มโนทัศน์ของผู้เรียน ผู้เรียนผู้ใหญ่จะมีวุฒิภาวะสูง มีความเป็นตัวของตัวเอง พัฒนาจากการพึ่งพาผู้อื่นไปเป็นการซึ่งนำตนเอง 2) ประสบการณ์ของผู้เรียน ผู้ใหญ่มีประสบการณ์เป็นทรัพยากรที่สำคัญของการเรียนรู้ ความรู้ต่าง ๆ จะเกิดขึ้นจากการต่อยอด เชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิม และการนำประสบการณ์ที่มีไปใช้ 3) ความพร้อมที่จะเรียน ผู้ใหญ่จะพร้อมเรียนเมื่อรู้สึกว่าสิ่งนั้นจำเป็นต่อตนเอง 4) ความมุ่งหมาย ผู้ใหญ่จะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้เพื่อนำความรู้ไปใช้ทันที

2. การศึกษาการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบลเลต์ในประเทศไทย คณะบางกอกซิตี้บลเลต์ในด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ พบว่า คณะบางกอกซิตี้บลเลต์มีการจัดการเรียนรู้ ตามกระบวนการตามทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ มัลคัม โนลส์ 7 ข้อ จากการศึกษาข้อค้นพบจากจุดประสงค์งานวิจัย ข้อที่ 2 ผู้วิจัยพบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจ ซึ่งเป็นจุดเด่นและเป็นหลักสำคัญของการพัฒนานักเต้นในคณะ ได้แก่

2.1 การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกับผู้เรียน พบว่า ความมีการสอดคล้องความสมัครใจ ปรึกษา กับผู้เรียนหรือนักเต้นเสมอว่าต้องการจะแสดงและมีเวลาในการซ้อมมากน้อยเพียง ซึ่งจะขึ้นอยู่กับการพูดคุยกันในกลุ่มครุและนักเต้นเพื่อหาทางออกร่วมกัน เพื่อให้นักเต้นได้มีโอกาสเข้าร่วมแต่ละกิจกรรมให้ได้มากที่สุด รวมถึงหากนักเต้นมีปัญหาในการเข้าร่วมต้องการยุติกรรม เพราะมีเหตุผลที่จำเป็นและต้องการกลับมาใหม่ในเวลาที่พร้อม ก็ควรรับฟังและหาทางออกร่วมกัน อีกทั้งในการทำงานทุกงานควรเปิดโอกาสให้นักเต้นทุกคนได้แสดงความคิดเห็นถึงปัญหาและหาทางแก้ไขในทุก ๆ การทำงาน ซึ่งกระบวนการในข้อที่กล่าวมาข้างต้น ถือว่ามีความยืดหยุ่นอย่างมากให้กับนักเต้นที่ถือว่าอยู่ในวัยผู้ใหญ่ที่มีภาระหน้าที่ที่ต้องทำ อีกทั้งทางคณะไม่ได้จำกัดทางด้านประสบการณ์ อายุ และภูมิลำเนา เนื่องจากการที่คณะมีนักเต้นที่หลากหลาย ถือเป็นอีกแหล่งความรู้ให้นักเต้นได้เก็บเกี่ยวและเรียนรู้จากนักเต้นคนอื่น ๆ ซึ่งการที่ผู้เรียนนั้นมีอิสระ สามารถวางแผนการเรียนรู้ของตนเองได้ ซึ่งเป็นธรรมชาติของผู้เรียนผู้ใหญ่นั้น สอดคล้องกับ ชนนักรณ์ อารีกุล (2563) ได้กล่าวถึงการนำลักษณะการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ของ Knowles ไปปฏิบัติ ที่ได้กล่าวถึง ความพร้อมที่จะเรียนของ

วัยผู้ใหญ่จะมีความแตกต่างกันในด้านเป้าหมายในการเรียนซึ่งส่วนใหญ่ เวลาที่พร้อมในการเรียนจะอยู่ในช่วงผลัดเปลี่ยนวัย หรือผลัดเปลี่ยนการทำงานเพื่อต้องการความรู้ใหม่เพิ่มเติม และผู้ใหญ่สิทธิ์ในการตัดสินใจและจัดการชีวิตตนเองได้

2.2 การออกแบบและการดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ พบว่า ในด้านการพัฒนานักเต้นควรมีการสนับสนุนนักเต้นทั้งรายบุคคลและองค์รวม ทั้งงานด้านการเต้นและงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงเมื่อโอกาสมาถึงเท่าที่จะทำได้ และการสร้างเสริมประสบการณ์ในการทำงาน สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งคือการเชิญ ครู นักออกแบบท่าเต้น ศิลปินที่มีเชื้อเดียวกันกับต่างประเทศ มาให้ความรู้ และเปลี่ยนประสบการณ์กับนักเต้นอย่างเป็นประจำ และทำงานร่วมกับนักเต้นตามลักษณะการแสดงครั้งนั้น ๆ เป็นประโยชน์กับนักเต้นในด้านกระบวนการความคิด การทำงานที่หลากหลายเพื่อนำไปต่อยอดความรู้และนำไปปรับใช้กับการทำงานของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Walters (2011) ศึกษาความต้องการการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทางอาชีพของนักเต้น (The Professional Development Need of Dancers: CPD) มีการสัมภาษณ์ว่า การพัฒนาทางวิชาชีพในโลกของการเต้นรำ เกิดขึ้นในสหภาพและจากการทำงาน พบว่า โปรแกรม CPD ที่มีประสิทธิภาพและครอบคลุมสำหรับนักเต้นควรเกี่ยวกับการเปิดโอกาสในการเรียนรู้ที่มีดียุ่งและหลากหลายมากขึ้น ได้แก่ การพัฒนาทักษะด้านการประกอบการและการจัดการที่เกี่ยวข้องกับการเต้นและศิลปะ เปิดโอกาสชั้นเรียนและเวิร์คชอปเทคนิค ที่จะส่งเสริมอาชีพเต้น เช่น พลาริส การลัคค โยค โยค เปิดโอกาสในการร่วมงานและทำงานในด้านการออกแบบท่าเต้นกับผู้มีประสบการณ์ สนับสนุนการให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาเพื่อส่งเสริมการฝึกฝน ตลอดจนการเปลี่ยนอาชีพและการสร้างบรรยากาศที่สร้างสรรค์และการคิดในเชิงบวกภายในองค์กร

2.3 การประเมินผลผู้เรียน พบว่า การประเมินของครัวเรือนการประเมินตามสภาพจริง โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเต้น โดยไม่ได้ประเมินเพียงแค่ทักษะการเต้นและการแสดงเท่านั้น แต่การเลือกบทบาทในการแสดงแต่ละครั้งจะเน้นไปที่ความสม่ำเสมอ ระเบียบวินัย ความพยายามในการเข้าร่วมชั้นเรียน และความน่าจะเป็นที่จะพัฒนาต่อยอดไปสู่บทบาทนั้น ๆ ได้ ในระยะเวลาที่จะต้องคัดเลือกนักแสดง และมีการประเมินในระหว่างการทำงานว่านักเต้นพัฒนาไปมากน้อยเพียงใด และผลในการปฏิบัติจริงซึ่งจะเป็นผลต่อยอดในการเลือกบทบาทใหม่ที่เหมาะสมสมกับนักเต้นคนนั้น ๆ ในการแสดงครั้งต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ วัฒนธรรม (2549, 45) ที่ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของนักเต้นว่า นักเต้นที่ดีไม่ใช่แค่มีเพียงทักษะการเต้นที่ชำนาญ แต่ต้องมีส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น มีวินัย มีความเข้าใจและวิจารณญาณ มีเหตุผล มีความมุ่งมั่นตั้งใจรักในงานที่ทำ คุณสมบัติเหล่านี้จะถูกปลูกฝังทั้งในชั้นเรียนและประสบการณ์ในการทำงาน

แต่เนื่องด้วยทางคณานี้ไม่ได้มีข้อกำหนดว่า นักเต้นแต่ละคนต้องเข้าร่วมกิจกรรมทุก กิจกรรม อาจเกิดปัญหาในการประเมินในระยะยาว เนื่องจากการฝึกฝนการเต้นบลเลต์ต้องใช้เวลาในการพัฒนาฝึกฝนอย่างมาก อาจส่งผลด้านความต่อเนื่องและเป็นขีดจำกัดของนักเต้น อาจจะไม่สามารถพัฒนาได้อย่างเต็มที่ เพราะต้องทำงานควบคู่ไปด้วย ทำให้เข้าร่วมกิจกรรมไม่ต่อเนื่อง

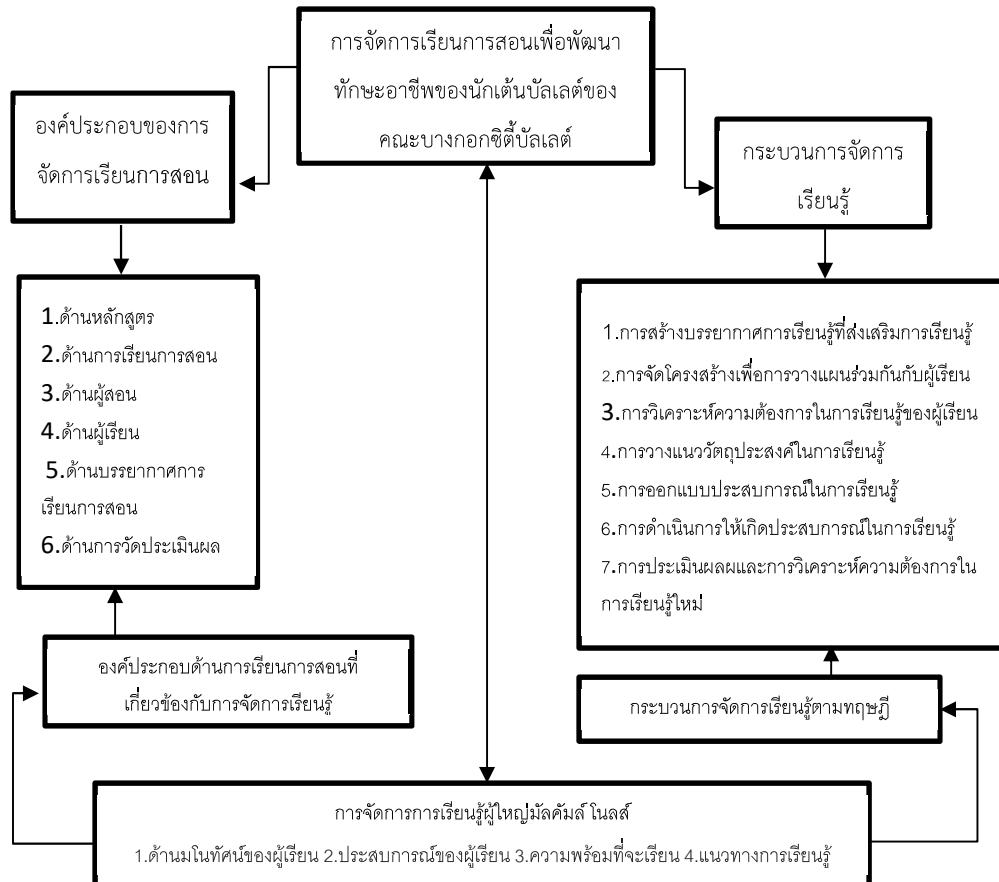
3. ด้านการจัดการຄณบลเลต์ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า รูปแบบการเรียนและการทำงานของคนจะบ้างกอกซิตี้บลเลต์ มีความแตกต่างกับบริษัทบลเลต์ในต่างประเทศหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นในเวลาในการเรียนและฝึกซ้อมที่น้อยกว่า จำนวนรอบในการแสดงที่ไม่มาก และไม่ได้มีระบบจ่ายเงินบัตรึ่นเป็นรายเดือนเนื่องจากทางคนไม่ได้เป็นองค์กรที่จัดตั้งเพื่อหารายได้เป็นหลัก ไม่ได้มีการแสดงที่มีความถี่มาก จึงทำให้ไม่ได้มีเงินหมุนเวียนที่จะจ่ายค่าตอบแทนให้นักเต้นเพียงพอสำหรับการเลี้ยงชีพ ดังนั้นทางคนจะจ่ายอยู่ในสถานะองค์กรเอกชนที่สนับสนุนและพัฒนาักเต้นกิ่งบริษัทเท่านั้น ด้านงบประมาณการจัดกิจกรรมต่างๆ จะมาจากการบริหารจัดการเงินทุนส่วนตัวของผู้ก่อตั้งคนเหล่านี้ รายได้ของคนจะในการทำกิจกรรมต่างๆ และการขอผู้สนับสนุนทั้งทางภาครัฐและเอกชนเท่าที่จะพอยได้ ซึ่งถือว่าเป็นภาระอันสำคัญที่ทำให้การดำเนินกิจกรรมของคนเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งถือว่ามีความยากลำบากในบริบทสังคมไทย ที่การสนับสนุนศิลปะการเต้นรำแบบวันตกลงรัฐและเอกชนยังมีน้อย แตกต่างจากประเทศอื่นๆ ทั้งในเชิงและภูมิภาคอื่นในโลก ซึ่งจะมีงบสนับสนุนให้จัดตั้งคนบลเลต์แห่งชาติ และสนับสนุนการจัดการแสดง ซึ่งส่งผลทั้งในด้านการทำงานของนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาในสายนภูมิศิลป์วันตกลงไม่มีที่รองรับการทำงาน และในด้านผู้ชุม หรือผู้เชพงานไม่สามารถเข้าถึงการแสดงนาฏศิลป์วันตกลงได้ง่าย จึงทำให้การแสดงด้านตัวบลเลต์ไม่ผู้ชุมที่เพียงพอที่จะทำให้อาชีพนักเต้นบลเลต์มีอาชีพในคนบลเลต์สามารถเลี้ยงชีพได้โดยการทำกิจกรรมต่างๆ ของคนบลเลต์ ซึ่งสอดคล้องกับ ภัชกรชา แก้วพลอย (2560, 114) ซึ่งได้กล่าวว่า ในประเทศไทยนั้นมีผู้ที่เรียนจบหลักสูตรระดับอาชีพหลายต่อหลายคน แต่ไม่สามารถทำงานได้ด้วยสาขาวิชาที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนอย่างแท้จริง จึงเป็นผลให้การพัฒนาขีดความสามารถในการเป็นนักแสดงต้องถูกตัดตอนลงไป

สรุป

1. การศึกษาองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ด้านหลักสูตร มีความจำเพาะเจาะจงในการฝึกฝนและพัฒนาักเต้นบลเลต์เพื่อให้มีความเป็นอาชีพ ด้านการเรียนการสอน ใช้วิธีการสอนแบบสาธิตรูเป็นศูนย์กลาง มีรูปแบบการสอนแบบอิสระ (Free Class) สามารถปรับเปลี่ยนเนื้อหาได้ตามจุดประสงค์ หรือปรับตามปัญหาที่ต้องการแก้ไขของผู้เรียน ด้านครุผู้สอน จำเป็นจะต้องมีประสบการณ์การแสดงบนเวทีหลายปี มีความรู้ ความสามารถ น่าเชื่อถือ และเป็นแบบอย่างให้ผู้เรียนได้ ด้านผู้เรียน มีการนำตัวเอง มีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองในด้านการเต้นและการแสดง เพื่อจุดประสงค์เฉพาะของตนเองหรือแก่ปัญหาบางอย่าง ด้านบรรยายการเรียนการสอน ลักษณะของสถานที่เรียนต้องมีความเหมาะสมและอำนวยความสะดวกต่อการฝึกฝนการเต้น ลักษณะทางพุติกรรม จิตใจ และสังคม ครูและผู้เรียน ผู้เรียนและผู้เรียนมีความเคราะห์และให้เกียรติซึ่งกันและกัน ทุกคนเป็นมิตร ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ด้านการวัดและการประเมินผล มีการประเมินผลตามสภาพจริงจากการปฏิบัติงานในสถานการ จริงของการเป็นนักเต้นอาชีพทุกขั้นตอน โดยการจดบันทึกและการสังเกต

2. การศึกษากระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ พบว่ามีกระบวนการครอบคลุมตามกระบวนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ของ มัลคัม โนลส์ ได้แก่ 1) การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ต้องจัดสภาพทางด้านกายภาพให้มีความพร้อมและส่งเสริมการเรียนทั้งขนาดและพื้นที่ของห้องเรียน พื้นและกระจกที่เหมาะสมสำหรับการเต้น บรรยากาศด้านวิวัฒนาที่ปลดล็อก โปร่งและอุ่นหุ่มที่เหมาะสม เสียงดนตรีที่ดี และพื้นที่อำนวยความสะดวกอื่นๆ และ ครูผู้สอนจะต้องพยายามทำให้เกิดบรรยากาศในเชิงบวก ได้แก่ การกระตุนและจูงใจผู้เรียนให้เกิดความท้าทาย อย่างเรียนรู้ ค่อยๆ ผลักดัน เติมพลังให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและมีความมั่นใจ 2) การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกัน กับผู้เรียน ทางคณะจึงต้องมีความยินหยุ่นตามความเหมาะสม และต้องมีการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียนในด้านเวลาเรียน ด้านการทำงานและข้อมูลการแสดง สอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ หากผู้เรียนมีปัญหาในด้านการเข้าร่วมกิจกรรมสามารถขอคำปรึกษากับครูหรือผู้อำนวยการได้เพื่อหาทางออก และสนับสนุนและเปิดโอกาสในการแสดงความคิดเห็น ยอมรับความเห็นต่าง การทำงานร่วมกับผู้อื่นและการทำงานเป็นทีม 3) การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน คณะบางกอกซีบัลเลต์จำเป็นจะต้องคำนึงถึงเรื่องมองดูถึงลักษณะชีวิตไม่ว่าจะเป็นอาชีพ อายุ ร่างกายของผู้เรียนแต่ละคนที่มาเข้าร่วมว่าต้องการอะไร มองเห็นคุณค่าของเวลาของผู้เรียน ปรับเปลี่ยนการสอนในแต่ละวันให้เข้ากับกลุ่มผู้เรียนวันนั้นมากที่สุด 4) การวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ ทางคณะบางกอกซีบัลเลต์ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถที่พร้อมต่อการทำงานในการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ เน้นความหลากหลายของสไตล์การเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย เน้นสร้างองค์ความรู้เพื่อให้ผู้เรียนนำไปปรับใช้กับตนเอง และปลูกฝังค่านิยม ความประพฤติ ทัศนคติ ที่เหมาะสมสำหรับการทำงานและการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ 5) การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ มีหลักเกณฑ์คือ ต้องมองดูถึงความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล และศักยภาพในองค์รวม ของนักเต้น เน้นการทำงานที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับคณะเต้นมืออาชีพ และมีการส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ทำงานที่หลากหลาย 6) การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ ทางคณะบางกอกซีบัลเลต์มีการจัดกิจกรรม ซึ่งจะแบ่งได้เป็นสองช่วง ได้แก่ ช่วงที่มีการแสดง ได้แก่ การเตรียมการ การฝึกซ้อม และการปฏิบัติ ช่วงที่ไม่มีการแสดงหรือพักการแสดง ทางคณะบางกอกซีบัลเลต์มีการจัดการเรียนการสอนปกติ เพื่อให้นักเต้นได้ฝึกฝนร่างกายอย่างสม่ำเสมอ และสนับสนุนให้นักเต้นได้เข้าร่วมการแข่งขันเต้นในระดับประเทศ ตามความสนใจและเวลาของนักเต้นแต่ละคน 7) การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ ประเมินของทางคณะบางกอกซีบัลเลต์จะเป็นการประเมินตามสภาพจริง โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเต้นทั้งด้านทักษะ การทำงาน กระบวนการคิด การแก้ไขปัญหาทั้งในขั้นตอนก่อนการทำงาน ระหว่างการทำงาน และนการปฏิบัติงานจริง มีขั้นตอนดังนี้ คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์รวมและรายบุคคลก่อนการจัดการแสดง คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์รวมและรายบุคคลหลังจากการแสดง และต้องมีการปรับเปลี่ยนบทบาทในภาระแสดงของผู้เรียนทุกครั้ง ให้มีความยกและท้าทาย เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนา แต่ต้องมีความเหมาะสมกับทักษะ ความสามารถของนักเต้นคนนั้น

จากการวิเคราะห์และสรุปผลจากข้อมูล สามารถสรุปความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนการสอนของ
คณะบางกอกซิตี้บลเล็ต และทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของ มัลคัม โนลส์ ได้ตามแผนผัง ดังนี้



ภาพที่ 1: แผนผังแสดงความสัมพันธ์ของการจัดการเรียนการสอนของคณะบางกอกซิตี้บลเล็ต และทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของ มัลคัม โนลส์

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำวิจัยไปใช้

1.1 การผลนำการวิจัยไปใช้ในด้านหลักสูตร การเรียนการสอน (การสอนอิสระหรือฟรีคลาส) ไปใช้ในการพัฒนานักเต้นในระดับอาชีพ គรรคานึงลักษณะของผู้เรียน ควรจะเป็นผู้เรียนผู้ใหญ่ที่มีทักษะการเต้นที่ไม่อ่อนจนเกินไป และนักเต้นมีประสบการณ์ไม่ต่างกันมากเกินไป ซึ่งจะช่วยให้กับการคัดเลือกผู้เรียน

1.2 การนำผลการวิจัยไปใช้สำหรับการพัฒนานักเต้นในวัยผู้ใหญ่ อาจต้องใช้เวลาและจัดจ้างให้ผลได้ เนื่องจากการฝึกฝนการเต้นบลเล็ตจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาและความสัมภัยของนักเต้นคนนั้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ความมีการศึกษาถึงกระบวนการ แนวคิด หรือวิธีการของนักเต้นในการพัฒนาตัวเองในฐานะผู้เรียนผู้ใหญ่ ที่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากการเรียนรู้ของผู้ใหญ่มีลักษณะที่ต้องนำตัวเองอย่างมาก

เอกสารอ้างอิง

ชนันกรรณ์ อารีกุล. (2563). การศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต: แนวคิด หลักการ และสาระสำคัญ. กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไทยโพสต์. (2562). “บัลเล็ตระดับโลก” BANGKOK CITY BALLET DANCE COLLECTION.
<https://www.thaipost.net/main/detail/48179>

นนทพร ศรีสันติสุข. (2561). เรื่องร่างและการจัดการร่างกายในบัลเล็ต กรณีศึกษา โรงเรียนบางกอกซิตี้ บัลเล็ต [รายงานการศึกษาเฉพาะบุคคลปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร].

นันทวรรณ์ ภัทรกรนัณท์. (2557). แนวคิดและเทคนิคการจัดการเรียนรู้ของผู้ใหญ่. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 12(1,2), 18-29. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/suedujournal/article/view/94934>

ประวัติศาสตร์ เหลาทอง, สุรพล วิรุฬห์รักษ์ และ วุฒิพงษ์ โรจน์เขษมศรี. (2558). ปัจจัยสู่ความสำเร็จของนักบัลเล็ตชายไทย. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 12(57), 131-144.
<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/SNGSJ/article/view/17715>

ภัชกรชา แก้วพโลย. (2559). หลักสูตรการเรียนการสอนบัลเลต์ในค่านิยมปัจจุบันของสังคมไทย. วารสาร ดนตรีและการแสดง, 2(1), 114-125. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/Mupabuujournal/article/view/243809>

รศิกา ไฟขาว. (2559). การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเลต์ในเขตกรุงเทพมหานคร [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์].

วัฒนาดี วัฒนสุวรรณ. (2549). นภภศิลป์..ศิลปะการเคลื่อนไหว หรือเพียงแค่เต้นกินรำกิน. ศิลปกรรมสาร, 2(1), 43-52. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/fineartstujournal/article/view/235093>

สุวิชิตา จรุงเกียรติกุล. (2564). นิทัศน์แนวคิดและแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในประเทศไทย = Concepts and guidelines for enhancing lifelong learning in Thailand. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Gerald, J. (1998). *Dancing: The Pleasure, Power, and Art of Movement*. New York: Harry N. Abrams.

Knowles, M. S. (1980). *The Modern Practice of Adult Education: From Pedagogy to Andragogy*. New York: Cambridge, The Adult Education Company.

Skwiot, M., Śliwiński, Z., Żurawski, A. and Śliwiński, G. (2021). Effectiveness of physiotherapy

interventions for injury in ballet dancers: A systematic review. *PLOS ONE*, 16(6), 1-18.

Article e0253437. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0253437>

Walters, D. (2011). *The Professional Development Need of Dancers*.

<https://thecd.org.uk/wp-content/uploads/2018/03/Professional-Development-Needs-of-Dancers.pdf>